

ת"פ 32493/10/14 - מדינת ישראל נגד שלמה זוגע

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 32493-10-14 מדינת ישראל נ' זוגע(עציר)

בפני כב' השופט אברהם אליקים
המאשימה
נגד
הנאשם
שלמה זוגע (עציר)

גזר דין

מבוא

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש בעובדות כתב אישום מתוקן (סומן א) והורשע בהתאם בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- החוק) ועבירת איומים- עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום היה הנאשם חייב בתשלום פיצויים למתלון מכוח החלטה שיפוטית, בלילה שבין 6.10.2014-7.10.2014 בשעה 01:30, שהה המתלון בסמוך לפסי הרכבת בנהריה יחד עם שלושה אנשים, אליעד, אלי ואביב.

הנאשם אשר ידע כי המתלון נמצא במקום, הגיע כשהוא אוחז בידו האחת שבר בקבוק זכוכית ובידו השנייה בקבוק זכוכית. הנאשם ניגש במישרין אל המתלון ודקר אותו באמת היד השמאלית באמצעות הזכוכית השבורה. כתוצאה מהדקירה נגרמה למתלון חבלה חמורה: פציעה עמוקה, קרע מלא של IO ARTERY ומספר ורידים שטחיים.

המתלון החבול היכה את הנאשם בפניו והחל לברוח מהמקום כשהוא מדמם, או אז קרא לעברו הנאשם כי עליו להביא 1200 ₪ עד יום המחרת.

מיד לאחר מכן הנאשם התקרב לאלי כשבידו הזכוכית השבורה באופן מאיים, אך אליעד חצץ בין הנאשם לבין אלי. המתלון ברח בריצה עד שהגיע סמוך לתחנת מוניות ומשם הועבר באמבולנס לבית החולים בנהריה שם טופל ונותח בידו השמאלית.

ראיות לעונש

עמוד 1

המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ט/1) ממנו עולה כי נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה, הנאשם הורשע ביום 12.5.2014 בבית משפט לנוער בחיפה בעבירות של סחיטה באיומים, פציעה כשהעברין מזויין, החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה, שבוצעו כלפי המתלון בתיק שבפניי. בגין עבירות אלו הוטלו עליו 6 חודשי מאסר מותנה לתקופה של שנתיים מיום 12.5.2014 שלא יעבור על עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק וסעיף 428 רישא לחוק. הוטל עליו לבצע עבודות של"צ והוא הועמד למבחן למשך שנה. בנוסף חויב הנאשם לשלם למתלון באותו תיק שהוא גם המתלון בתיק שבפניי, פיצוי בסכום של 1,200 ש"ח. ביום 17.12.2014 הופקע צו המבחן והשל"צ ועל הנאשם הוטל עונש של 3 חודשי מאסר בפועל.

כתב האישום המתוקן, פרוטוקול הדיון, הכרעת הדין וגזר הדין הוגשו וסומנו ט/2.

תסקיר שירות המבחן

בטרם גזירת עונשו ומשקיימת חובת תסקיר בשל גילו הצעיר של הנאשם (יליד 19.11.1995 כבן 18 ו- 10 חודשים במועד ביצוע העבירה) הוכן תסקיר לעניין העונש ביום 5.5.2015.

בתסקיר שירות המבחן, קצין המבחן סקר את נסיבות חייו של הנאשם, את אישיותו והמניעים למעשיו, להערכתו לא ניתן לשלול חזרה על התנהגות דומה בעתיד וכי רמת הסיכון להישנות מעשים דומים מצדו בעתיד הינה בינונית וברמת חומרה בינונית.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם נמצא במצוקה רגשית, מבין את חומרת מצבו ואת הצורך לערוך שינוי מהותי באורחות חייו, והוא ביטא מוטיבציה ראשונית להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שב"ס.

לאור האמור לעיל ולאור חומרת העבירות, שירות המבחן נמנע מכל המלצה טיפולית בעניינו, עם זאת לאור גילו הצעיר ולאור ההערכה כי ללא התערבות טיפולית, קיים סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות מצידו בעתיד, המליץ בפני שב"ס לשבצו בתכנית טיפולית במסגרת מאסרו.

תמצית טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה בטיעוניה בכתב (ט/3) ובעל פה ביקש לקבוע מתחם עונש הולם של 3-6 שנות מאסר בפועל, לקבוע את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם בנוסף למאסר מותנה ופיצוי למתלון. בטיעוניה שם דגש על חומרת העבירה וביקש לתת ביטוי לעובדה כי מדובר בביצוע עבירות תוך פרק זמן קצר כלפי אותו מתלון, שכן גם לאחר שהורשע הנאשם בעבירות הקודמות כלפי המתלון תוך העמדתו בצו מבחן, הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום תוך תכנון מוקדם כאשר הוא מגיע למקום כשהוא מצויד בשבר זכוכית.

לטענתו מעשיו של הנאשם מלמדים על תעוזה וזלזול בוטה בחוק, כאשר הנאשם פגע במודע במתלון, תקף אותו לעיני אנשים נוספים וזאת כאשר תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי וצו מבחן. הענישה שהוטלה עליו בבית

המשפט לנוער, לא הרתיעה אותו ובמקום להביע חרטה ולשלם למתלונן את הפיצוי, הנאשם שב והתעלל ופגע במתלונן וגרם לו נזק חמור יותר מהנזק שנגרם באירוע הראשון.

בנוסף ניתח את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הבהיר כי הפגיעה במתלונן ובאינטרס הציבורי נמצאת ברף הגבוה. הנאשם פגע במתלונן בצורה קשה ואף איים עליו לאחר ביצוע החבלה בעוד המתלונן מדמם ובורח מהמקום, העובדות המתוארות לטענתו בכתב האישום המתוקן מתארות אלימות קשה, במהלכה הנאשם חבל במתלונן בעזרת שבר הזכוכית ולאחר מכן ניגש לאדם נוסף שנכח במקום בצורה מאיימת כשהוא אוחז בזכוכית השבורה. והוסיף כי הנזק שיכול היה להיגרם הוא עצום וגם הנזק שנגרם בפועל הינו חמור ביותר.

ב"כ המאשימה טען כי מעשיו של הנאשם מצביעים על העדר גבולות.

התנהגות ברוטאלית ואכזרית, נקיטת אלימות כלפי מתלונן תמים שנפל קורבן לנאשם בפעם השנייה, תוך שימוש בחפץ חד מצדיקים לטענתו ענישה מוחשית ומרתיעה ולאור האלימות החוזרת ונישנת מצד הנאשם יש להורות על הטלת עונש מאסר ממושך מאחורי סורג ובריח.

לתמיכה בטענותיו הפנה לפסקי דין שונים בהם הוטלו עונשי מאסר לתקופות של 36, 40, 42, 50 חודשי מאסר בפועל.

2. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב לקולא בלקיחת האחריות, ההודאה בהזדמנות ראשונה, החיסכון בזמן השיפוטי ובצורך בהעדת המתלונן ועדים נוספים, העובדה כי הנאשם הוא בגיר צעיר וגם לפי תיקון 113 לחוק יש לקחת בחשבון את גילו הצעיר וכן את התקופה בה שהה הנאשם במעצר.

בנוסף ביקש להתחשב לקולא בעובדה כי אין ראיות לעניין תוצאות הפגיעה שנגרמה למתלונן, הפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן והעלה תמיהה ששירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית אך ורק נוכח חומרת העבירות.

לטענתו על שירות המבחן היה לפרט מדוע הוא חושב שאין לתת המלצה טיפולית מסיבות קונקרטיות, שכן מהאמור בעמוד 2 לתסקיר, ניתן היה להמליץ על טיפול במיוחד לאור גילו הצעיר של הנאשם ועל אף עברו. ב"כ הנאשם הבהיר כי אינו מבקש תסקיר משלים משום שהנאשם עצור מזה זמן רב והוא מעוניין לסיים את ההליכים בתיק.

ב"כ הנאשם בטיעוניו התייחס לפסיקה אליה הפנתה המאשימה וטען כי מדובר במקרים בהם הנסיבות חמורות יותר.

הנאשם בפנותו לבית המשפט הצטער על מה שקרה, הביע את רצונו להשלים עם המתלונן, הבהיר כי לא יחזור על מה שעשה, והעריך כי העונש מאוד ישפיע עליו.

דין

במקרה זה חל תיקון 113 לחוק שקובע כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק).

כאן המקום לשוב ולהזכיר כי אין בפני בית משפט אלא את העובדות המתוארות בכתב האישום המתוקן, מסגרת עובדתית עליה הסכימו הצדדים ולכן אתעלם מטענות שאינן חלק מאותן עובדות. ויפים לעניינינו דבריו של כב' הש' צ' זילברטל:

"... כידוע, בגדרם של הסדרי טיעון הכוללים גם הסכמה על ניסוח כתב האישום, אין לבית המשפט אלא העובדות והנסיבות בהן הודה הנאשם במסגרת כתב האישום המתוקן, ואל לו לסטות מהתשתית העובדתית המפורטת בו לעניין גזירת הדין ... על כתב האישום המתוקן לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה, בין היתר, כדי שהסדר הטיעון וכתב האישום שתוקן במסגרתו ישקפו את ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים". ע"פ 3585/13 מדינת ישראל נ' הררי (26.4.2015). ראה גם ע"פ 6802/14 פלוני נ' מדינת ישראל (6.1.2015).

מתחם העונש ההולם

3. העבירות המיוחסות לנאשם בוצעו במסגרת אירוע אחד, הנאשם ניגש למתלונן דקר אותו באמצעות זכוכית שבורה שאחז בידו, משהחל לברוח קרא לעברו כי עליו להביא לו 1,200 ש"ח, לאחר מכן התקרב לאלי כשבידו הזכוכית השבורה באופן מאיים.

במעשיו פגע הנאשם בערכים חברתיים הקשורים בהגנה על שלום הציבור וביטחון, כבודו ושלמות גופו של אדם. במקרה זה הפגיעה הינה חמורה בשל השימוש בנשק קר, שבר של בקבוק זכוכית ופעולה נגד מתלונן, שבית משפט בהליך קודם חייב את הנאשם לפצותו.

באשר למדיניות הענישה, מתחם הענישה בעבירות אלימות תוך שימוש בנשק קר הוא רחב והוא מושפע בצורה משמעותית, מרמת האלימות הננקטת, טיב הנשק, התכנון המוקדם, מספר השותפים לאירוע, חלקו של הנאשם והנסיבות כולן. אפנה בעניין זה לדברי כב' השופט י' דנציגר:

"בית משפט זה עמד פעם אחר פעם על הצורך בהרתעתם של אלו המבקשים "לפתור סכסוכים" בדרך אלימה. נקבע כי עלינו להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבוחרים בדרך האלימות, בין אם הם עושים שימוש במקל ובין אם הם עושים שימוש בסכין או בכלי משחית אחר". ע"פ 1892/15 מדינת ישראל נ' מדינת ישראל (31.5.2015).

ראו גם דברי כב' השופט ע' פוגלמן:

"בית משפט זה עמד לא אחת על נגע האלימות הקשה הפושה בחברתנו, בייחוד בקרב צעירים...המקרה שלפנינו הוא חלק מתופעה מטרידה ביותר המכונה בפסיקתנו "תת-תרבות הסכין" אשר יש להוקיעה ולגנותה ביתר שאת על דרך ענישה מרתיעה. עמד על כך השופט י' דנציגר באחת הפרשות: "קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח", ע"פ 79/15 קנדלקר נ' מדינת ישראל (5.5.2015).

באשר לרמת הענישה אפנה למספר מקרים:

- ברע"פ 5655/13 עמרם נ' מדינת ישראל (20.11.2014), המתלון הציע לנאשם, לשתות עמו משקה אלכוהול, בתגובה לכך תקף אותו הנאשם וחבט בראשו באמצעות בקבוק המשקה, כך שהבקבוק נשבר על ראש המתלון. לאחר מכן הטיח את הבקבוק השבור בפני המתלון וגרם לו לחתך עמוק של כ-10 ס"מ בפניו, קרוב לאוזנו, שבגינו נזקק לטיפול רפואי בבית חולים. הנאשם בן 18.5 במועד ביצוע העבירה, ללא עבר פלילי, המלצת שירות המבחן היתה לתת משקל רב לשיקול השיקום, בית משפט השלום גזר עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, ערעור המדינה על גזר הדין התקבל ונקבע כי הנאשם ירצה שנת מאסר מאחורי סורג ובריח. בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם לעליון נדחתה.
- בע"פ 5620/12 גרבאן נ' מדינת ישראל (14.11.2012), המערער חתך את פניו של המתלון באמצעות חפץ חד ממתכת. כתוצאה מכך נגרמו למתלון חתכים בפנים והוא נזקק לתפירתם בבית חולים. בית המשפט הטיל על המערער 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט התייחס כי הפגיעה במתלון הייתה פגיעה קשה וכי שירות המבחן המלץ להטיל על המערער עונש של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, המערער צעיר נעדר עבר פלילי. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה.
- ע"פ 5316/13 וע"פ 5556/13 מסאלחה נגד מדינת ישראל (9.12.2013) המערער שלף מכיס מכנסיו סכין וחתך באמצעותה את לחיו השמאלית של המתלון. למתלון נגרם חתך ארוך בלחי שמאל והוא נזקק לטיפול רפואי, החתך אף הותיר צלקת בלחיו של המתלון. שירות המבחן המליץ על הימנעות מהרשעתו. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 9 חודשי מאסר בפועל, האירוע היה ספונטאני ולא מתוכנן, המערער צעיר, עברו הפלילי נקי, בית המשפט העליון דחה את שני הערעורים.

- ע"פ 702/14 וע"פ 833/14 רויטמן נ' מדינת ישראל(21.5.2014), חגגו המערער ובני משפחתו במסעדה, אמו של המערער דרשה בצעקות וקללות שמנהל המסעדה יגיע למקום ואף בעטה בדלת הסגורה של משרד המנהל. בתגובה תקף אותה מנהל המסעדה והיכה אותה בפניה. המתלונן, נגש לאם כדי להרגיעה, המערער אחז בידו בקבוק, רץ לעבר המתלונן וחבט בו בעוצמה עם הבקבוק בפניו ולאחר מכן המשיך להתפרע במסעדה ובמקום התפתחה קטטה. כתוצאה מכך, נגרם למתלונן שבר בארובת עין ימין והוא אושפז ונותח בעינו. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער מאסר בפועל של 9 חודשים, המערער צעיר - כבן 20 במועד האירוע, מעצר ראשון בחייו, התסקיר היה חיובי ושירות המבחן המליץ על מאסר שירוצה בעבודות שרות. שני ערעורים שהוגשו לבית המשפט העליון על העונש שהוטל נדחו.

- בע"פ 2735/14 מדינת ישראל נ' אברמוב(26.10.2014) המשיב התארח בבית המתלונן. בין השניים פרץ ויכוח, במהלכו שבר המשיב כוס זכוכית שאחז בידו ודקר את המתלונן בצווארו. בעקבות הדקירה הובהל המתלונן לבית החולים עם דימום משמעותי, שם אושפז ועבר ניתוח לתפירת פצע הדקירה. בית המשפט המחוזי השית על המשיב 29 חודשי מאסר בפועל (מתוכם 5 חודשים עקב הפעלת מאסר מותנה), למשיב עבר פלילי עשיר, תסקיר שירות המבחן הצביע על רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות מפרת חוק בעתיד. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר בעונשו של המשיב, והעמידו על 30 חודשים במקום 24 חודשים, בנוסף, להפעלת עונש המאסר המותנה לתקופה של 10 חודשים כולו במצטבר לעונש זה. כך שסך הכל נקבע שהמשיב ירצה 40 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה טען כי מתחם הענישה נע בין 3-5 שנות מאסר בפועל, בהסתמך על ע"פ 935/14 אסוטרוביץ נ' מדינת ישראל (30.11.2014), שם נקבע מתחם בין 3.5-5 שנים. אך כפי שגם ב"כ המאשימה סבר בטיעוניה, באותו מקרה נגרמו למתלונן נזקים חמורים ומשמעותיים יותר. שם המערער שלף שני סכיני מטבח שהיו חבויים מתחת לחולצתו, לאחר מכן תקף המערער את המתלונן באמצעות סכין מטבח וגרם לו לחתכים, המתלונן פנה לברוח מהמקום אך המערער דקר אותו שוב, דקירה עמוקה בשכם והסב לו נזקים משמעותיים, למערער היה עבר פלילי מכביד.

גם הפסיקה האחרת אליה הפנה ב"כ המאשימה מתייחסת למקרים חמורים יותר, בע"פ 6230/09 וע"פ 7089/09 מברשם נ' מדינת ישראל (15.2.2010) המערער צעיר כבן 22, הוביל את המתלונן למקום מבודד ובגין מחלוקת, שלף סכין ודקר אותו 4 פעמים בחזהו, כתפו, דופן החזה ואיבר מינו, את העבירה ביצע תוך שהוא נושא במאסר שהומר בעבודות שירות. בע"פ 1929/12 וע"פ 1967/12 מדינת ישראל נ' מחאמיד (24.2.2012) - הנאשם בילה במועדון, בשל ויכוח עם שני מבליים אחרים שהגיע לכדי אלימות פיזית, דקר הנאשם את המתלונן בחזהו ונמלט מהמקום, המתלונן נאלץ לעבור שורת הליכים רפואיים קשים, נוכח הפגיעה שגרמה הדקירה לריאה וללב עצמו והמתלונן נותר נכה לכל חייו, הנאשם צעיר ללא עבר פלילי, בית המשפט המחוזי גזר עליו 24 חודשי מאסר, בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את העונש ל- 36 חודשי מאסר.

בע"פ 108/10 דיאב נ' מדינת ישראל (4.10.2010), המערער הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות

מחמירות ובהחזקת סמים לצריכה עצמית, המערער שלף סכין ודקר את המתלון מספר פעמים וגרם לו לחתך ארוך ועמוק, פצעי דקירה, חתכים ועוד, המתלון עבר ניתוח בהרדמה כללית. בית המשפט המחוזי הטיל עליו 40 חודשי מאסר בפועל, בית המשפט העליון דחה בערעור לעניין העונש.

בע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (27.10.2011) - המערער חבט בפניו של המתלון באמצעות קסדת האופנוע שלו, מעוצמת המכה, השתטח המתלון על הרצפה ואיבד הכרתו, מספר שעות לאחר מכן הובהל לבית החולים כשהוא מקיא דם, אובחנו אצלו שברים בפניו ואושפז למשך 5 ימים. למערער היה עבר פלילי שאינו מכביד. בית המשפט המחוזי הטיל עליו 36 חודשי מאסר בפועל, ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה, נקבע שהעונש מצוי ברף הגבוה של הענישה.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט' לחוק), לעבירה קדם תכנון, הנאשם ידע היכן נמצא המתלון, הגיע למקום כשהוא אחוז בידו האחת שבר בקבוק זכוכית ובידו השניה בקבוק זכוכית, הנאשם ניגש למתלון ודקר אותו באמת היד השמאלית באמצעות הזכוכית השבורה, המתלון החבול היכה את הנאשם בפניו והחל לברוח מהמקום כשהוא מדמם, או אז קרא לעברו הנאשם כי עליו להביא 1,200 ₪ עד יום המחרת, מייד לאחר מכן, התקרב הנאשם לאלי כשבידו הזכוכית השבורה באופן מאיים.

באשר לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, הנאשם ביצע את העבירות לבדו והוא היה האחראי הבלעדי לביצוע העבירות.

בפועל כתוצאה מהדקירה נגרמו למתלון חבלה חמורה, פציעה עמוקה, קרע מלא של IO ARTERY ושל מספר ורידים שטחיים, המתלון הועבר באמבולנס לבית החולים בנהריה שם טופל ונותח בידו השמאלית.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, אינן חלק מעובדות כתב האישום המתוקן, יובהר כי בסעיף 1 לעובדות כתב האישום המתוקן, מתוארת החלטה שיפוטית לפיה חויב הנאשם לשלם למתלון פיצוי, אך אין בהמשך תיאור עובדתי הקושר בין התקיפה לאותה החלטה, (הגם שגובה הפיצוי 1,200 ש"ח ובסעיף 3 נטען כי הנאשם אמר למתלון כי עליו להביא למחרת היום 1,200 ש"ח).

בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה זה הוא 9-30 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

הנאשם צעיר יליד 19.11.1995, כבן 18 ו- 10 חודשים במועד ביצוע העבירה (כיום כבן 19.5), לנאשם הרשעה פלילית אחת מיום 12.5.2014 בגינה הוטלו על הנאשם 6 חודשי מאסר מותנה בר הפעלה בת.פ. 41314-09-13 (בית משפט לנוער חיפה) ביחד עם העמדה למבחן וביצוע עבודות של"צ. ביום 17.12.2014, בעקבות מעצרו בתיק זה הופקע צו המבחן והוטל עליו עונש של 3 חודשי מאסר בפועל אותם ריצה.

חשוב להדגיש כבר עתה כי העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק הראשון בוצעו כלפי אותו מתלונן ובאותו מקרה פצע הנאשם את המתלונן, באמצעות סכין, חתך אותו בלחיו ובאמה, לא חלפו 5 חודשים ממועד גזר הדין שכלל מאסר מותנה וחייב הנאשם בפיצוי המתלונן וכאשר הנאשם נמצא תחת פיקוחו של שירות המבחן ובתהליך טיפולי, הנאשם חיפש את אותו מתלונן כשבידו שבר זכוכית באמצעותו דקר את המתלונן כאמור לעיל.

מעיון בתסקיר שירות המבחן עולה כי שירות המבחן נמנע מכל המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, עם זאת בשל גילו הצעיר ולאור הערכת קצין המבחן כי ללא התערבות טיפולית, קיים סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות, המליץ לשבצו בתכנית טיפולית במסגרת מאסרו.

לאור כל האמור לעיל, לא עומדת על הפרק שאלת שיקומו של הנאשם מחוץ לכותלי בית הסוהר.

באשר לנסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה (40'א' לחוק), אזכיר את גילו הצעיר של הנאשם, כבן 18 ו-10 חודשים במועד ביצוע העבירות, בעניין זה כונה הנאשם ע"י הסנגור "בגיר צעיר". אמנם מעמד זה טרם הוכרע על ידי בית המשפט העליון ואפנה לדעות השונות בע"פ 7661/13 7722/13 אבו-נאסר נגד מדינת ישראל (21.8.2014), אך ראוי לזכור כי כחלק מגזירת הדין לפי תיקון 113 לחוק, בעת קביעת העונש המתאים יש להתייחס גם ל"פגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו", (סעיף 40'א(1) לחוק), גילו הצעיר של הנאשם עומד לנגד עיני בעת קביעת העונש המתאים.

הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה בהזדמנות הראשונה, הביע צער וחרטה, הביע בפני שירות המבחן רצון לקבל טיפול במסגרת מאסרו, עוד יש להתחשב בפגיעה של העונש בנאשם בשל גילו הצעיר ובנסיבות חייו הקשות של הנאשם כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן.

באשר לעונש המותנה קובע כך סעיף 58 לחוק:

"מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות".

הכלל הוא כי עונש מותנה יופעל במצטבר, ואין במקרה זה טעמים מיוחדים המצדיקים חריגה מכלל זה, ולכן יתווספו לעונש שאקבע 6 חודשי מאסר מותנה שהוטלו בת.פ. 41314-09-13 של בית משפט לנוער בחיפה.

הנאשם נעצר ביום 7.10.2014, אך ביום 22.12.2014 החל לרצות 3 חודשי מאסר בפועל בשל הפקעת צו המבחן (בת.פ. 41314-09-13 של בית משפט לנוער בחיפה), התקופה בה שהה הנאשם במאסר בתיק האחר לא תנוכה מהמאסר שעל הנאשם לרצות בגין הרשעתו בתיק זה.

המתלונן זכאי לפיצוי ובקביעת שיעורו התייחסתי לפגיעות המתוארות בסעיף 3 לעובדות כתב האישום המתוקן ולאימה שהטיל הנאשם על המתלונן, שזמן קצר לא ארוך לפני כן הותקף ע"י הנאשם, בהליך קודם נקבע כי הוא זכאי לפיצוי ובמקום פיצוי זכה לדקירה שגרמה לחבלה חמורה.

סיכום

לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- 15 חודשי מאסר בפועל. בנוסף אני מפעיל במצטבר עונש מאסר מותנה של 6 חודשי מאסר (שהוטלו בת.פ. 41314-09-13 בית משפט לנוער חיפה) כך שבסה"כ ירצה הנאשם עונש של 21 חודשי מאסר בפועל.
- תחילת ריצוי המאסר מיום מעצרו 7.10.2014, אך אין לנכות מתקופה זו את 3 חודשי המאסר בפועל אותם ריצה הנאשם מיום 22.12.2014.
- 8 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור למשך 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.
- 4 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור למשך 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת איומים ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.
- אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך 7,000 ₪ שיופקד על ידו במזכירות בית משפט עד ליום 1.12.2015. המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום.
- הנני מפנה תשומת לב שירות בתי הסוהר להמלצת שירות המבחן, לשקול לשבץ הנאשם בתוכנית טיפולית במסגרת מאסרו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ט סיוון תשע"ה, 16 יוני 2015, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד אייזניגר, הסנגור עו"ד מנור והנאשם באמצעות שב"ס.